

Roderick Gordon & Brian Williams

Volný pád
v
PODZEMÍ

FRAGMENT

PODZEMIE

Voľný pád v Podzemí

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:
Podzemie – Stratený svet v Podzemí
Podzemie – Hlbšie v Podzemí
Podzemie – Súboj v Podzemí

Roderick Gordon, Brian Williams
Podzemie – Voľný pád v Podzemí – e-kniha
Copyright © Fragment 2011

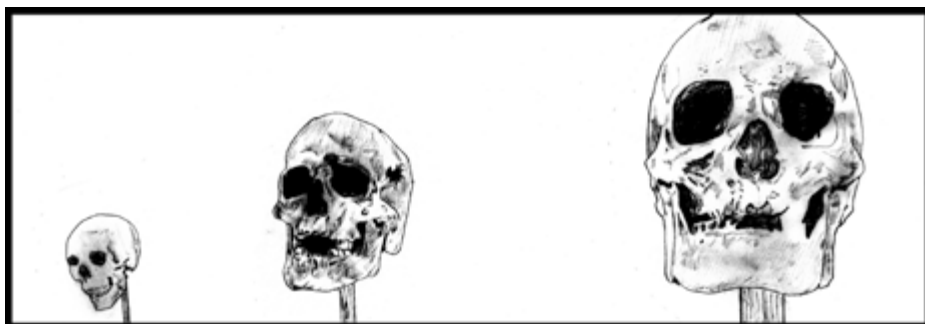
Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

Volný pád
^v
PODZEMÍ

Volný pád **PODZEMÍ**

Roderick Gordon a Brian Williams

FRAGMENT

Aby si sa stal tým, čím nie si,
musíš prejsť tadiaľ, kde nie si,
a vieš len to, čo nevieš,
a nevlastníš to, čo vlastníš,
a nie si tam, kde si.

úryvok z básne East Coker z knihy Štyri kvartetá od T. S. Eliota

Len tadiaľto prechádzame, kým nedosiahneme ďalšie štádium.
Lenže kam? To všetko je už zariadené.
Len tadiaľto prechádzame, no musíme sa odpútať.
Máme pokračovať, alebo zostať v bezpečí?

úryvok zo skladby Z bezpečia – kam...? od skupiny Joy Division

PRVÁ ČASŤ

Bližšie, ďalej

Kapitola I

Hm,“ ticho si zamrmlal popod nos Chester Rawls. V ústach mal tak „Hsucho, že chvíľu trvalo, kým naozaj prehovoril. „Hm, mama, nechaj ma,“ povedal napokon, ale nie zlostne.

Niečo ho štekľilo na členku, ako to robievala jeho mama, keď nereagoval na budík a nevyhrabal sa z postele. Vedel, že mama mu nedá pokoj, kým neodhodí paplón a nezačne sa chystať do školy.

„Mami, ešte päť minút,“ zatiahol s očami stále zavretými.

Ležalo sa mu tak pohodlne, že si vychutnával každú sekundu. Často sa tváril, že nepočul budík, lebo vedel, že mama ho napokon vždy príde vytiahnuť z postele.

Mal rád chvíle, keď otvoril oči a ona sedela na konci postele. Mal rád jej svieži úsmev, jasný ako ranné slnko. Mala ho na tvári každúčké ráno, bez ohľadu na to, koľko bolo hodín. „Som raňajší typ,“ vyhlasovala veselo, „ale s твоjím ufrflaným otcom je rozumná reč až po niekoľkých šáľkach kávy.“ Potom otca napodobnila – vystrúhala hrozivú grimasu, vysunula plec a zavrčala ako ranený medveď. Chester vždy urobil to isté a spolu sa zasmiali.

Chester sa aj teraz usmial, ale potom ho omráčil akýsi pach. Zmraštil čelo.

„Mama, čo to je? To smrdí hnusne!“ zaúpel. Nevedel si ten zápach vysvetliť. Obraz mamy zmizol, akoby niekto vypol televízor. Znepokoje-ne otvoril oči.

Tma.

„Čo je?“ zamrmlal. Áno, tma, nepreniknuteľná a celistvá. Kútikom

oka zachytil slabý ligot. *Prečo je tu taká tma?* spýtal sa sám seba. Hoci nič nenasvedčovalo, že leží vo svojej izbe, jeho myseľ ho chvíľu presvedčala, že sa zobúdzia naozaj tam. *To svetlo prichádza určite z okna a ten zápach... pripáľilo sa hádam niečo dole na sporáku? Čo sa deje?*

Lenže ten zápach bol ohromujúci – sírový smrad, ale ešte čosi... kyslá aróma rozkladu. Tá kombinácia Chesterovi naplnila nozdry a naplo ho. Pokúsil sa nadvihnúť hlavu a poobzerať sa. No nemohol, lebo hlavu mu niečo držalo, a ruky aj nohy takisto. Akoby sa celý v čomsi zasekol. Najprv mu zišlo na um, že ochrnul. Neskríkol, ale niekoľkokrát sa prudko nadýchol, aby utíšil hrôzu. Opakoval si, že nestratil cit, takže ochrnutý pravdepodobne nebude. Povzbudilo ho, keď pohlol prstami na rukách a na nohách, hoci len slabo. No stále trčal v čomsi pevnom a nepoddajnom.

Znovu pocítil šteklenie na členku, akoby tam stále bola mama, a v hlave mu opäť blikol jej matný obraz.

„Mama?“ ozval sa neisto.

Šteklenie prestalo a začul tichý trúchlivý zvuk. Neznal veľmi ľudsky.

„Kto je? Kto je tam?“ oslovil tmu.

Potom sa ozvalo čosi iné – zamraučanie.

„Bartleby? Si to ty, Bartleby?“

Zaplavili ho spomienky na to, čo sa stalo pri Prieduchu. S hrôzou si spomenul, ako jeho, Willa, Cala a Elliottovú obkolesili limitátori. Za sebou mali len obrovskú dieru nazývanú Prieduch. „Preboha,“ hlesol. Čakala ich takmer istá smrť v rukách styxských vojakov. Bolo to ako scéna zo zlého sna, z nočnej mory, čo nezmizne ani po prebudení. A všetko pôsobilo tak živo, akoby sa to odohralo len pred niekoľkými minútami.

Potom prišli ďalšie spomienky.

„Bože!“ zašepkal a spomenul si na okamih, keď Rebecca, styxské dievča, špiónka vo Willovej rodine, prezradila, že od začiatku mala ešte aj dvojča. Celkom rovnaké. Spomenul si, ako nemilosrdne sa tie dvojčatá Willovi vysmievali, s akou krutou radosťou prezrádzali styxské plány na vyhladenie Pozemšťanov pomocou smrtiaceho vírusu Domínium. Dvojčatá Willovi opakovali, aby sa vzdal. A potom sa zjavil Cal, Willov brat, a plakal, že chce ísť domov.

Vzápätí chlapca skosil dážď guliek.

Cal zomrel.

Chestera striaslo, ale nútil sa spomínať. Vrátila sa mu predstava jeho priateľa Willa – ako k sebe vystierali ruky, ako Elliottová kričala a všetkých ich spájal jeden povraz. Chester vedel, že vtedy mali ešte stále nádej. No prečo? Prečo ešte mali nádej? Na toto sa nemohol rozpamätať. Ocitli sa v zúfalej situácii bez možnosti úniku. Chester si teraz s vypätím síl usporiadal myšlienky.

Áno! To je ono! Elliottová sa ich pokúšala dostať do Prieduchu. Ešte mali čas. Chystali sa uniknúť.

No všetko sa pokazilo. Pošúchal si oči, akoby mu sietnice ešte stále horeli od zábleskov a bielej žiary výbuchov, čo sa zjavili, keď do nich limitátori začali páliť. Znovu prežil pocit, že sa pod ním láme zem, a potom sa zjavila ďalšia spomienka – Will letel vzduchom tesne nad jeho hlavou a nad okrajom Prieduchu.

Chester si spomenul, ako spolu s Elliottovou v panike bojovali proti Willovej a Calovej váhe, lebo telá chlapcov ich sťahovali dole. Lenže márne – boli zviazaní a o chvíľu sa už všetci štyria rútili do tmy v Prieduchu.

Spomenul si na nápor vzduchu, ktorý mu vyrazil dych, aj na záblesky červeného svetla a neuveriteľne intenzívnu horúčavu. Lenže teraz...

... teraz by mal predsa byť mŕtvy, nie?

Tak čo to teda je? Kde, dofrasa, trčím?

Bartleby znovu zamraučal a Chester pocítil na tvári kocúrov teplý dych.

„Bartleby, si to ty, však?“ spýtal sa opatrne.

Obrovskú hlavu zvieráťa od neho delilo len zopár centimetrov. Samozrejme, musí to byť Bartleby. Chester zabudol, že kocúr spadol s nimi. Preto je tu.

Na líci pocítil drsný vlhký jazyk.

„Prestaň!“ skríkol. „Zmizni!“

Bartleby ho však lízal o to energickejšie. Očividne sa potešil, že Chester sa preberá. „Zlez zo mňa, ty sprostý kocúrisko!“ zvriskol Chester. Hnevala ho nielen Bartlebyho neposlušnosť, ale aj to, že kocúr mal jazyk drsný ako šmirgeľ a jeho prejavy lásky poriadne boleli. Chester sa znovu pokúsil vyslobodiť – mykal sa a kričal z plných pľúc.

Kocúra však krik neodradil a Chesterovi nezostalo iné, len čo najzúrivejšie syčať „Heš!“ a pľuť. Napokon Bartleby cúvol.

Potom sa zase všade rozhostilo ticho a tma.

Volal na Elliottovú a Willa, hoci nevedel, či pád prežili. V žalúdku ho ťažil strašný pocit, že možno zostal nažive sám – samozrejme, okrem kocúra. A to sa mu zdalo azda ešte horšie – predstava, že je tu sám s obrovskou slintajúcou vyžlou.

Do hlavy ho ako kriketová loptička zasiahla myšlienka: *Pristál som azda na dne Prieduchu?* Spomenul si, čo im rozprávala Elliottová – otvor je široký vyše kilometra a navyše taký hlboký, že sa vraj z neho vyšplhal iba jeden človek. Striaslo ho, nakoľko mu to dovolila neviditeľná masa, čo ho zvierala. Ocitol sa v najhoršej nočnej more.

Je pochovaný zaživa!

Ležal v akomsi priliehavom plytkom hrobe, zaseknutý v útrobach Zeme. Ako sa má dostať z Prieduchu a naspäť na povrch zeme? Ocitol sa ešte hlbšie ako v Hlbinách – a už tie mu pripadali dosť hrozné. Nádej, že sa vráti k rodičom a usporiadanému životu bez škaredých prevkapeaní, sa od neho mľňovými krokmi vzdälovala.

„Chcem ísť domov. Prosím!“ zamrmlal. Oblial ho studený pot klaustrofóbie a hrôzy z budúcnosti.

Tichý hlas v hlave mu však poradil, aby sa strachu nepoddával. Prestal mrmlať. Vedel, že sa musí vyslobodiť z hmoty, čo ho sputnávala ako rýchlo tuhnúci betón, a nájsť ostatných. Možno potrebujú pomoc.

Striedavo napínal a uvoľňoval telo a po desiatich minútach si čiastočne vyslobodil hlavu a pohol plecóm. Keď si uvoľnil aj svaly rúk, ozval sa nechutný mľaskavý zvuk. Chester si vytiahol ruku z lepkavého materiálu, čo pripomínal špongiu.

„Hurá!“ zvolal. S námahou sa dotkol tváre a hrudníka. Nahmatal popruhy na ruksaku a uvoľnil pracky, lebo mal dojem, že sa tak ľahšie vyslobodí. Potom sa sústredil na uvoľňovanie ostatných častí tela a od toľkého mykania sa až rozhorúčil. Akoby sa hrabal z hrobu v zemi. Zrejme to však nebolo márne.

Kilometre a kilometre nad Chesterom nazeral do zívajúcej diery Prieduchu starý styx. Mrholilo a v diaľke brechali psy.

Muž mal na tvári hlboké vrásky a vo vlasoch šediny, no nedalo sa povedať, že by bol vetchý. Vysoké štíhle telo v dlhom koženom kabáte,

zapnutom až po krk, mal hybké a napnuté ako tetiva. V lúčoch svetla sa mu oči ligotali ako zrnká vylešteného jantáru a vyžarovala z neho moc, ktorá akoby odháňala dorážajúcu tmu.

Styx kývol rukou a prišiel k nemu ďalší muž. Zastali plece pri pleci na okraji priepasti. Druhý muž sa na starca až zlovestne podobal, hoci tvár mal hladkú a vlasy celkom čierne a tak pevne začesané dozadu, že sa dali ľahko pomýliť s čiapkou.

Títo muži, členovia tajnej rasy styxov, vyšetrovali nehodu, pri ktorej starý styx prišiel o vnučky. O dvojčky, ktoré pred chvíľou preleteli cez okraj priepasti.

Vedel, že už zrejme nežijú, ale na jeho tvári nebolo ani stopy po smútku či zúfalstve. Neúnavne vykrikoval úsečné rozkazy.

Limitátori ho poslúchali, len sa tak rojili okolo Prieduchu. Nečudo: boli to vojaci, špeciálny oddiel vycvičený v Hlbinách a určený na tajné operácie na Povrchu. Mali na sebe sivohnedé maskáče – ťažké bundy a hrubé nohavice –, hoci v tej hlúbke väčšinou panovali vysoké teploty. Podlhovasté tváre mali nehybné a sústredené a niektorí cez zamieravače pušiek hľadeli do Prieduchu a spúšťali tam na lanách svetelné gule. Bolo nepravdepodobné, že by sa dvojčatám podarilo niekde v blízkosti zachytiť stien, ale starý styx to musel preveriť.

„Nič?“ vyštekol v styxskom jazyku, nosovom a chrapľavom. Ozvena tohto slova sa rozľahla po Prieduchu a vzniesla sa až na svah za starcovým chrptom, kde ďalší vojaci šikovne rozoberali ťažké palebné zbrane. Tie, ktoré tu prednedávnom rozpútali peklo.

„Zrejme zahynuli,“ potichu povedal starý styx mladému pobočníkovi. Potom zakričal: „Hľadajte ampulku!“ Počítal s tým, že jedno dvojča alebo aj obidve si stihli pred pádom odopnúť sklené nádoby, ktoré mali na krku. „Tie ampulky potrebujeme!“

Pozrel na limitátorov, ktorí sa plazili okolo neho a prečesávali každý centimeter terénu. Hľadali pod každým kúskom kameňa, prehľadali prstami zeminu, z ktorej ešte stúpala dym po výbuchoch. Zvyšky výbušnín sa občas vznietili a vtedy sa zdvihli plamienky, no tie rýchlo zmizli.

Ozvali sa varovné výkriky a niekoľko limitátorov odskočilo – na okraji Prieduchu sa s tichým zadunením odlomil pás zeme. Tony skál a pôdy,

ktoré uvoľnila paľba, klesli do priepasti. Vojaci, čo o vlások unikli smrti, sa zdvihli a pokračovali v práci, akoby ich to vôbec nevyviedlo z miery.

Starý styx sa obrátil tvárou k tme na svahu.

„Určite to spravila ona,“ povedal mladý pobočník a aj on pozrel na svah. „Dvojčatá so sebou strhla Sarah Jeromová.“

„Kto iný by to mohol spraviť?“ odvrkol styx. „Pozoruhodné je, že sa jej to podarilo, hoci bola smrteľne zranená.“ Obrátil sa k mladšiemu styxovi. „Keď sme ju poštvali proti jej synom, zahrávali sme sa s ohňom. Takže sa dá povedať, že sme si jednoducho popálili prsty. Ten krpatý Burrows robí vždy len problémy.“ Potom sa rýchlo opravil: „Robil problémy.“ Predpokladal totiž, že aj Will zomrel. Mrzuto zmĺkol a až po chvíli znovu prehovoril: „No povedz mi, ako sa Sarah Jeromová dostala sem dole? Kto mal na starosti túto oblasť?“ Ukázal prstom hore. „Bude sa za to zodpovedať.“

Mladý pobočník prikývol, že splní rozkaz, a odišiel.

Na jeho mieste akoby vyrástla ďalšia postava. Taká pokrivená a zhrbená, že na prvý pohľad bolo ťažko povedať, či je to človek. Spod vlniaka stuhnutého od špiny vytŕčali hrčovitú ruku. Tie trhanými pohybmi odhalili strašne zdeformovanú hlavu s hruškovitými výrastkami, takými početnými, až sa zdalo, že niekde rastú jeden na druhom. Ovisnuté chumáčce vlhkých vlasov lemovali tvár, v ktorej bol zasadený pár úplne bielych očí. Chýbali im zreničky aj dúhovky, no pohybovali sa, akoby videli.

„Úprimnú sústrasť,“ zachrčala postava a úctivo zmĺkla.

„Ďakujem, Cox,“ odvetil starý styx už po anglicky. „Každý človek je strojom svojho osudu a nešťastia sa občas stávajú.“

Cox si spakrucky utrel mliečnu slinu, ktorá mu visela zo sčernetých pier, a rozotrel si ju po sivej pokožke. Pavúčiu ruku nechal visieť vo vzduchu, potom ňou trhol k tvári a ohnutým prstom pobúchal po melónovitom výrastku.

„Aspoň sa tvoje dievčatá porátali s Willom Burrowsom a s tou sviňou Elliottovou,“ zavrčal. „No ty aj tak očistíš zvyšok Hilbín od posledných zradcov, však?“

„Od každého jedného, pomocou informácií, ktoré si nám dal,“ povedal starý styx a potom naňho ostro pozrel. „Prečo sa pýtaš, Cox?“

„Len tak,“ bleskurýchle odvetila čudesná bytosť.

„Myslím, že máš strach, lebo Drake nám zatiaľ uniká. A vieš, že skôr či neskôr pôjde po tebe.“

„Iste, budem naňho pripravený,“ vyhlásil Cox, ale kľukatá modrá žila, čo mu pulzovala pod okom, prezrádzala niečo iné. „Drake by mohol prekaziť...“

Starý styx ho umlčal gestom ruky. Vracal sa k nim mladý pobočník s tromi limitátormi. Vojaci sa postavili do pozoru, pohľady upreli pred seba, dlhé pušky sklonili. Dvaja boli mladí, tretí bol starší dôstojník, veterán.

Starý styx zaťal päste a pomaly prešiel popred vojakov. Zastavil sa pri poslednom – najstaršom. Tváre im delilo len zopár centimetrov a starý styx naňho vydržal zízať niekoľko sekúnd, až potom sklopil zrak k mužovej bojovej tunike. Tesne nad náprsným vreckom z látky vytŕčali tri krátke stuhy rozličných farieb. Boli to vyznamenania za hrdinské skutky – styxská obdoba pozemských medailí. Starý styx ich zovrel v prstoch, vytrhol ich a šmaril veteránovi do tváre. Ten ani nežmurkol.

Starec cúvol a mávol rukou k Prieduchu, akoby odháňal otravnú mu chu. Traja vojaci sa rozostúpili. Pušky opreli o seba do pyramídy. Potom si odopli mohutné opasky a úhľadne ich uložili vedľa pušiek. Nedostali ďalšie rozkazy, no aj tak po jednom prešli k okraju Prieduchu a vykročili do prázdna. Ani jednému z nich sa z úst nevydral výkrik. A nik z ich druhov neprerušil prácu a nepozrel sa, ako tí traja vojaci letia do priepasti.

„Krutá spravodlivosť,“ podotkol Cox.

„Očakávame profesionálne výkony,“ odvetil starý styx. „Títo zlyhali, takže sa stali nepoužiteľnými.“

„Vieš, dievčatá to možno prežili,“ trúfol si dodať Cox.

Starý styx sa obrátil ku Coxovi. „Jasné. Tvoji súkmeňovci sú presvedčení, že kedysi sem spadol človek a prežil, však?“

„Nie sú to moji súkmeňovci,“ zašomral Cox.

„Mýtus o nádhernej rajskej záhrade, ktorá čaká na dne,“ uškŕňal sa starec.

„Somariny,“ zašomral Cox a rozkašlal sa.

„Nikdy si sa o tom nechcel presvedčiť?“ Starý styx nečakal na odpoveď, zatlieskal rukami v rukaviciach a obrátil sa k pobočníkovi. „Pošli správu do bunkra, aby z tunajších mŕtvol odobrali vzorky vírusu

Domínium. Keď ho znovu vypestujeme, budeme môcť pokračovať podľa pôvodného plánu.“ Nahol hlavu a zlovestne sa usmial na Coxa. „Nechceli by sme, aby sa Pozemšťania nedočkali slávneho dňa odplaty, však?“

Cox sa chrapľavo rozosmial a z úst mu prskali mliečne sliny.

Chester si nedoprial ani sekundu odpočinku. To, čo ho zvieralo, bolo na dotyk masť. Ako sa vrtel, bol si čoraz istejší, že práve ono je zdrojom všadeprítomného zápachu. Kým si vyslobodzoval druhú ruku, nečakane sa mu uvoľnilo druhé plece a horná polovica trupu. Víťazoslávne zaujúbkal a posadil sa. Znovu zaznel ten mľaskavý zvuk.

Rýchlo hmatkal rukami v čiernave. Zo všetkých strán ho obklopovala gumovitá hmota a zistil, že je čoraz tuhšia. Po bokoch z nej odtrhol malé pásy – látka bola na dotyk vláknitá a masť a nepripadala mu známa. No nech to už bolo čokoľvek, zrejme to stlmilo jeho pád. Šiálna predstava, no tá hnusoba ho zrejme zachránila.

„To nie je možné!“ zavrčal. Pôsobilo to príliš absurdne – musí existovať aj iné vysvetlenie.

Pôvodne mal lampáš, no ten teraz nikde nevidel, a tak siahol do vrecka, či nenájde náhradné svetelné gule.

„Dofrasa!“ zakliat. Vrecko na boku mal roztrhnuté a zmizli z neho všetky veci vrátane svetelných gúľ.

Chester sa začal rozprávať sám so sebou, aby neupadol do zúfalstva, a pokúsil sa vydriapať na nohy. „No tak!“ zaskučal, keď zistil, že nohy sa mu zasekli v hubovitej látke a nemôže sa postaviť. No na mieste ho držalo ešte čosi iné.

„Čo to má znamenať?“ vyštekol. Okolo pása mal stále povraz. Elliotovej povraz, ktorým sa o seba priviazali pri Prieduchu. Teraz ho však povraz obmedzoval v pohybe – zasekol sa v tej špongiovej hmote. Bez noža nemal inú možnosť, len uzol rozviazať. Nešlo to však ľahko, lebo ruky mal od olejovitej tekutiny vlhké a povraz sa v nich šmýkal.

Po dlhom fučaní a preklínaní si s uzlom poradil. Trochu zväčšil slučku. „Konečne!“ zvolal a vytiahol si nohy so zvukom, ako keď niekto sŕka cez slamku posledné zvyšky nápoja. V hmote mu zostala ešte jedna topánka, ktorú musel vytiahnuť oboma rukami. Obul si ju a nadvihol sa.

Vtedy si uvedomil, že ho bolí celé telo – akoby práve absolvoval najtvrdší ragbyový zápas v živote, možno proti bande bojovných goríl. „Au!“ zajačal a pošúchal si ruky a nohy. Navyše mal na krku a na rukách odreniny od povrazu. S hlasným zjojknutím si ponáťahoval chrbát a pozrel hore, či zistí, odkiaľ sem spadol. Najzvlášťnejšie bolo, že od začiatku pádu, keď pre nával vzduchu do tváre sotva vládol dýchať, si veľa nepamätal, až kým ho Bartleby nezobudil oblizovaním členka.

„Dofrasa, kde to som?“ opakoval. Všimol si dve oblasti s veľmi matným osvetlením, a hoci nevedel, čo ho vydáva, trochu ho to potešilo. Keď si mu oči zvykli na tmu, rozoznal siluetu kocúra, ktorý chodil do kruhu ako striehnuci jaguár.

„Elliottová!“ zvolal. „Si tam, Elliottová?“

Z ľavej strany sa mu vrátila ozvena, ale z pravej nič. Ešte niekoľkokrát zakričal a čakal na odpoveď. „Elliottová, počuješ ma? Will! Haló, Will! Ste tam?“ Nikto neodpovedal.

Pomyslel si, že vykrikovať nestačí. Rozhodol sa vydať k najbližšiemu svetelnému bodu. Vytiahol sa z jamy. Radšej nevstal, ale po vratkom teréne sa pohyboval po štyroch, lebo sa bál, že taký mokrý od slizu sa pokľzne. Cestou si všimol čosi zvlášťne – nadnášalo ho, akoby plával vo vode. Zišlo mu na um, či sa mu to len nezdá po údere do hlavy, no povedal si, že by sa mal radšej sústrediť na to, čo práve robí.

Pomaly a opatrne sa posúval dopredu, prsty naťahoval k žiare. Potom mu svetlo dopadlo na dlaň a uvedomil si, že jeho zdroj trčí hlboko v gumovitej hmote. Vyhrnul si rukáv a strčil ruku do diery.

„Fuj!“ zafučal, keď svetlo vytiahol. Mastná tekutina mu pokrývala celú ruku. Chester držal styxský lampáš. Nevedel, či bol jeho, alebo patril niekomu inému, no na tom nezáležalo. Zdvihol ho, aby osvetlil okolie, a odvážil sa vstať.

Zistil, že sa nachádza na sivastom povrchu, ktorý vôbec nie je hladký, ale zvlnený, zvrásnený a trochu pripomína sloniu kožu. Svetlo mu odhalilo, že v sivej hmote sa zasekli ďalšie veci, od malých kamienkov po veľké balvany. Aj tie tam očividne dopadli a zaborili sa do zvlášťnej špongie tak ako on.

Zdvihol lampáš vyššie a zbadal, že čudná hmota sa tiahne všade naokolo, pokrýva mierne zvlnenú plošinu či azda rímsu. Chester sa opatrne